https://caietesilvane.ro/proiectii-in-eternitate/

Proiecții în eternitate

11 APRILIE 2023 BY REDACTIA

Cezarina Adamescu

Poet cât se poate de original, Sorin Cerin propune cititorilor săi în volumul Transcendental, Poeme filosofice, Editura Estfalia, 2022, creații scăldate în „Apa Adevărului Absolut/ al Străinului Subconștient/ al Iubirii". El ne poartă „pe Țărmurile Lacrimilor de Cuvinte" făcute „să înoate,/ pe Oceanul de Provocări Transcendentale,/ ale Ființei,/ ce-abia învăța să respire,/ fumul dens și înecăcios al Infernului,/ clădit de către Predestinarea,/ izvorâtă din trupul Durerii,/ a Marii Iluzii a Spargerii Totului,/ din noi înșine".

Este un univers prea puțin explorat de către poeții pământeni, „Rătăciți printre Orgoliile și Compromisurile,/ Iluziilor Vieții și Morții", scufundați în plăcerile lumești și scăldați în „sudorile Clipelor ucise/ ale Timpului". El caută înfrigurat „Apa Adevărului Absolut,/ al Străinului Subconștient,/ al Iubirii,/ de mai bine de o Veșnicie,/ însămânțată de Iluziile Vieții și Morții,/ noastre,/ la căpătâiul Deșertăciunii".

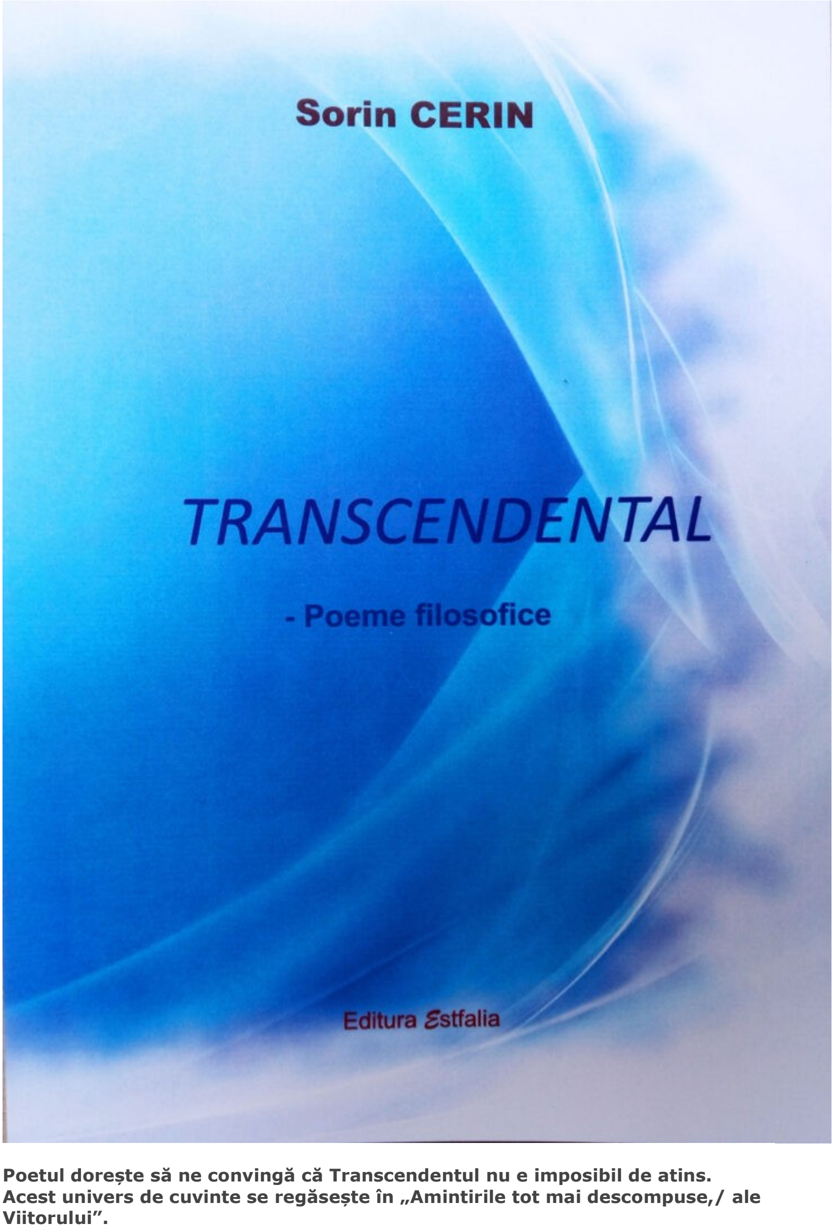

Poetul dorește să ne convingă că Transcendentul nu e imposibil de atins. Acest univers de cuvinte se regăsește în „Amintirile tot mai descompuse,/ ale Viitorului”.
Apar în lirica acestui autor visele deșarte, apa murdară a Rătăcirilor, iluziile Vieții și Morții, un Ocean de Provocări Transcendentale, fumul dens și înecăcios al Infernului, Marea Iluzie a Spargerii Totului, Norii de plumb ai Viselor Transcendentale, sudorile Clipelor ucise, Apa Adevărului Absolut, cărora li se alătură elementele primordiale: apă, fum (foc), nori, dar și vise,

rătăciri, iluzii, clipe ucise, deșertăciune, suflet, regret, în pofida zâmbetelor încremenite, brațelor reci și inexpresive, amintirile viitorului, șansele și neșansele, „pe spatele gârbovit al Destinului".
O poezie densă, plină de conținut, care iese la suprafață din Subconștient în căutarea Adevărului Absolut al Iubirii.
O poezie prea puțin confortabilă pentru cei neobișnuiți să gândească și să se exprime cu propria lor minte. Dar, o poezie care se împlinește pe măsura propriilor viziuni între ontic și transcendent, natural și supranatural, vis și trezie. Deloc de neglijat este Lumina Divină „din sufletele noastre,/ pentru a ne regăsi". Așadar, de ce să căutăm Lumina altundeva, decât în noi?
Acesta e un adevăr care se regăsește „în Lumina Divină,/ a menirii Sensului,/ pentru care am fost zămisliți,/ și în care ne vom afla,/ cu adevărat,/ Marea Pace,/ cu noi înșine".
Unele din aceste sintagme proprii sunt repetitive, de pildă: „Lacrima Transcendentală a Cuvântului"; „Zorii de ceață/ sentimentală,/ ai Trăirilor"; „Străinul Subconștient"; „Adevărul Absolut al Iubirii", „Lacrima Transcendentală a Cuvântului", „Marea Contemplare Universală" ș.a., pentru a da mai multă forță de coeziune ideii de Transcendent.
Și iată cum arată, în viziunea poetului acel „Orizont Transcendental": „Porțile masive ale Rătăcirilor,/ ne-au fost deschise,/ de către Iluziile Vieții și Morții,/ pentru a ne ține în chingile lor,/ iluzoriul Liber Arbitru,/ care ar fi trecut din faza de Vis,/ în cea de Împlinire,/ schimbând Gratiile Lumii,/ în spatele cărora,/ ne este întemnițat,/ Orizontul Transcendental,/ alături de Străinul Subconștient,/ al Adevărului Absolut,/ al Iubirii,/ lăsat în Infernul Întrupării,/ lepădat până și de Creație".
Nici oniric, nici real, și totuși, cu o privire lucidă asupra acestui spațiu liric pus pe seama destinului: „Când ne traversează Destinul Existența/ Libertatea,/ este o practică Yoga,/ a Suferinței,/ din care ne bem,/ în cănile de pustiu,/ porția zilnică de Absurd,/ oferită în dar,/ de Iluziile Vieții și Morții,/ pentru a ne astâmpăra,/ setea de Cunoaștere,/ a Cimitirelor de Cuvinte,/ pe care le rostim,/ atunci când ne traversează Destinul,/ Existența,/ pe spatele gârbovit al Timpului,/ ce-și irosește,/ Eternitățile Clipelor Transcendentale,/ pe nimic".
Câte adevăruri în aceste poeme filozofice! Dacă am avea puterea să le deslușim... Nu lipsesc reflecțiile aforistice, cu putere de definiții: „Dacă crezi în gratii ele vor exista"; „Clipele sunt semințele Eternității,/ Transcendentalului", „Flacăra Nemuririi, aprinzând,/ în trupul lipsit de suflare veșnică,/ al Absurdului,/ Lumina Divină". „Șansa este o disciplină,/ a Hazardului controlat,/ de Iluziile Vieții și Morții".
Uneori, nu rămânem: „decât cu gustul amar al Neputinței,/ de a fi noi înșine,/ cei clădiți doar pentru Amintirile Viitorului,/ unde eram sortiți,/ Eternității Clipei Transcendentale" și cu „Imaginea Conștiinței Nemuririi noastre". Ceea ce nu e puțin, dimpotrivă.
Apare și: „Agonia Non-Sensului Existențial", apar și: „Clipele părăsite de propriile Eternități", „Existența este un Sens ocolitor,/ al Absurdului"; și multe alte sintagme, metafore și personificări notabile.
Toate aceste categorii și dimensiuni capătă consistență, iau formă și transmit stări. Ele devin, în cele din urmă personaje, așa cum sunt: „Durerea,/ Deșertăciunea și Absurdul,/ unei Lumi aflate în Haos,/ navigând în derivă,/ prin Oceanul Transcendental al Nemuririi". De pildă: „Malurile sunt făcute,/ pentru a împreuna,/ valurile Sufletelor,/ sub un singur acoperiș,/ al Disperării.
Și: „A destupat izvorul acestei Lumi: Iluziile Vieții și Morții,/ au rupt,/ coala de hârtie mototolită,/ a Viselor Transcendentale,/ despre Fericire,/ pentru a ne împacheta Destinele,/ în colete ai căror expeditor și destinatar/ sunt Absurdul și Deșertăciunea,/ unei Conștiințe,/ care nu a avut niciodată,/ bani de timbru poștal,/ să mulțumească,/ printr-o scrisoare adresată,/ Non-Sensului Existențial,/ pentru Cuvintele Injurioase ale Facerii,/ din care am fost zămisliți,/ de Ciobul Creator,/ Al Marii Iluzii a Spargerii Totului Primordial,/ ce a destupat izvorul,/ acestei Lumi".
Aceste poeme sunt izvorâte din cenușa „rugurilor de Simțiri pe care le-am aprins,/ Transcendentalului,/ undeva-cândva,/ când încă mai rătăceam,/ peste pustiurile,/ Singurătății Nemuririi".
Poetul înalță „Statui de Cuvinte,/ sculptate de norii plumburii,/ ai Gândurilor"

(Din jurnalul unei Amintiri).
Despre Nesfârșirea Iubirii, Sorin Cerin spune: „Ești atât de aproape,/ Respirație a Eternității Clipei Transcendentale,/ încât îți simt fierbințeala Simțămintelor,/ în Visul ale cărui aripi,/ le deschid de fiecare dată,/ când doresc să zbor,/ peste Nesfârșirea Iubirii,/ Străinului Subconștient,/ al Adevărului Absolut,/ din Inima căruia,/ aș vrea să-ți dăruiesc,/ trandafirii Cuvintelor".
Și tot despre iubire: „Întotdeauna am fost o strună,/ a Transcendentalului,/ pe care să cânte Iubirea,/ până când să-i tremure Lacrimile Cuvintelor,/ pe Sângele Orizonturilor,/ din ce în ce mai singure,/ fără de noi,/ cei care suntem,/ cu totul altceva acum,/ față de cei de dinainte,/ când aparțineam,/ Eternității Clipei" (Cei care suntem cu totul altceva acum).
Cel care a cunoscut „Orizonturile pierdute în Gândurile,/ fără răspuns,/ ale Singurătății", împletește „raze de Lumină Divină/ pe care să le legăm,/ de Sufletul Cuvântului Iubire,/ alături de care să zburăm,/ dincolo de noi înșine,/ până în Amintirile Viitorului,/ unde să ne regăsim,/ Eternitatea Clipei" (Mai multe).
Și tot în chip aforistic, poetul spune: „Realitatea este o Dilemă,/ a Transcendentalului,/ care încearcă să unească,/ Divergențele,/ dintre Amintirile Viitorului,/ ascunse în sufletul Străinului Subconștient,/ al Adevărului Absolut,/ al Iubirii,/ și Simțurile întrupării noastre,/ în țărâna rece și inertă,/ a Iluziilor Vieții și Morții,/ provenite din Ciobul desprins,/ din Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial" (Încearcă să unească Divergențele).
Poetul nu caută eufonia, muzicalitatea cuvintelor, cadența, ritmul ori rima perfectă, ci mai curând ideatica, paradoxul, esența și miezul a ceea ce vrea să transmită prin mânuirea acestor categorii filozofice potrivite în așa fel încât să-i slujească plămădirii ideii.
„Străinul Subconștient" este preocupat mai degrabă de aflarea „Adevărului Absolut al Iubirii", decât de „Cetățile de Vise,/ ale Amintirilor noastre din Viitor" (Nu a putut fi cucerit).
Pentru cineva care ascultă „freamătul razelor Luminii Divine,/ cum ne rostesc,/ prin Eternitățile Cuvintelor,/ mesaje de Pace și Echilibru,/ care ne așteaptă,/ să redevenim noi înșine,/ atunci când vom fi eliberați,/ de adevărata Moarte" (Nu a putut fi cucerit).
Forma fluentă, simplă și expresivă a versurilor la acest poet nu este cultivată, e firească, și mai curând, persistă jindul de „buzele înghețate ale Cuvintelor,/ răgușite,/ de atât de mult Dor" (Din care ne bem însetați Suferința). Un alt fel de mugur de esență Sufletească.
„Ca să avem parte de cât mai multă Deșertăciune" – iată ce sugerează autorul: „Niciodată nu vom ști,/ unde ne îndreptăm Pașii Viselor,/ pe tărâmul care ne-a întrupat Iubirea,/ în noroiul Iluziilor Vieții și Morții,/ pe care ni-l modelează,/ Predestinarea Singurătății,/ după chipul și asemănarea,/ Durerii unui Dumnezeu,/ desprins atât de dureros,/ din Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial,/ încât atunci când s-a văzut,/ un simplu Ciob,/ în care se reflectă,/ Energiile Marii Contemplări Universale,/ le-a transformat pe acestea,/ numai pentru noi,/ în Spații și Timpi,/ ca să avem parte,/ de cât mai multă Deșertăciune,/ și Non-Sens Existențial,/ în această Lume,/ care oricum,/ nu este și nu va fi a noastră,/ niciodată". De fapt, Sorin Cerin nu vrea altceva decât să reclădească lumea după propriul suflet.
Fără să abordeze stilul larg, explicit, Sorin Cerin a ajuns la conștiința de sine față de propria operă, câștigându-și o poziție clară în patrimoniul liric universal al acestei lumi. El se mișcă lejer printre termenii filozofiei cu reflexe aforistice existențialiste notabile: „Existența este înainte de toate,/ Cunoaștere,/ și mai apoi,/ Logică a Falsului Adevărat,/ ale cărei Urme,/ se sprijină numai pe Limite,/ fără de care,/ Nesfârșitul,/ ar deveni un umil vagabond,/ care n-ar ști încotro să o apuce,/ pe tărâmul fără scrupule,/ al Iluziilor Vieții și Morții,/ în capcanele căruia ne-au picat,/ Eternitățile Clipelor noastre" (Se sprijină pe Limite).
E limpede că această categorie, Transcendentalul, abordată de poet, este limita nelimitată la care el accede prin cuvânt, ceea ce-i conferă o libertate de expresie surprinzătoare. Drept care, „Străinul Subconștient,/ al Adevărului Absolut,/ al Iubirii" devine nu numai martorul cheie, ci și un alter-ego al

autorului.
Da, lumea este absurdă, suntem înmormântați în „Iluziile Vieții și Morții", dar înotăm vitejește către Nimicul acestei lumi, în numele Deșertăciunii care ne paște. „Între Dreptate și Adevăr,/ există o prăpastie,/ a Transcendentalului,/ peste care nici aripile,/ pline de vigoare ale Înțelepciunii,/ nu vor reuși să zboare vreodată,/ fără să cadă rănite,/ de Furtunile Non-Sensurilor Existențiale,/ care bântuie,/ hăurile adânci, reci și perfide,/ ale Iluziilor Vieții și Morții,/ care atrag ca un magnet,/ întregul Infern al Lumii,/ din fiecare dintre noi,/ care-și dorește un Paradis,/ numai al lui" (Nu vor reuși să zboare vreodată).
Pe de altă parte, „Reptile reci și indiferente de Cuvinte abia așteaptă razele Regretelor din noi,/ să ne otrăvească,/ cu Distanțele Transcendentalului,/ ce ne despart de Străinul Subconștient,/ al Adevărului Absolut,/ al Iubirii,/ știind că vom încerca să-l întrebăm,/ de fiecare dată,/ când Singurătatea ne va apăsa,/ cu norii ei de plumb,/ zidit în Sângele Ochilor de Cer,/ care și-au pierdut Privirile,/ printre Lacrimile Ploilor de Vise,/ care ni se preling,/ lovite de fulgerele de Remușcări,/ răsărite din Greșelile,/ pe care nici o instanță a Zilelor,/ nu vrea să le ierte" (Nici o instanță a Zilelor).
Și totuși, poetul nu contenește să caute Iubirea, acea iubire care-l va înscrie în Transcendent pentru totdeauna: „Oricât de departe în mine,/ te-ai pierde,/ printre Zilele răstignite,/ pe ochii de Cer înlăcrimați ai Singurătății,/ Iubire,/ voi încerca să te regăsesc,/ de-ar fi să scormonesc,/ toate Cimitirele de Cuvinte,/ unde te-ar fi putut îngropa,/ Iluziile Vieții și Morții,/ fără știrea Străinului Subconștient,/ al Adevărului Absolut,/ din Inima Transcendentală a Nemuririi,/ care bate și azi,/ după tine,/ plină de fierbințeala Începutului,/ când te-am văzut pentru prima dată,/ sorbind Privirea Nesfârșirii,/ de pe aripile Luminii Divine,/ care ne-a născut,/ Eternitatea" (Care ne-a născut Eternitatea).
Fără frenezii gratuite, ci mai curând cu o oarecare resemnare, poetul creează și recreează Iubirea, la fel cum omul naște și distruge natura cu aceeași patimă crudă și inconștientă, flămând „de tot ceea ce este pur și nealterat,/ de Cunoaștere". Desigur, „plutind pe aripile de senin ale Nesfârșitului" (Pustiul Cuvintelor). Acolo „unde n-au ajuns vreodată,/ Iluziile Vieții și Morții,/ iar Existența este un trandafir, ale cărui petale,/ nu vor fi smulse niciodată,/ de furtunile toamnelor,/ din Inimile,/ care bat de-a lungul și de-a latul,/ Pustiul Cuvintelor,/ din care ne-am clădit atât de adesea,/ Fericirea,/ dărâmată la fiecare cutremur,/ al Zâmbetelor înghețate,/ de Apusurile reci și însingurate,/ ale Trăirilor,/ neașteptate de Nimeni,/ vreodată,/ în noi înșine" (Pustiul Cuvintelor).
Astfel, poetul ajunge la un „Orizont trist și apăsător,/ din care vampirii Gândurilor,/ de pe buzele reci și indiferente,/ ale Cuvintelor", dând frâu liber Emoțiilor unei Iubiri, dincolo de orice oprelişti „atunci când i se aprind,/ Felinarele Transcendentale ale Viselor,/ la porțile Sentimentelor,/ în care se descarcă întreaga Energie,/ a Timpilor și Spațiilor,/ primite de la Marea Contemplare Universală,/ care încă mai crede,/ în Amintirile Viitorului nostru" (Dând frâu liber Emoțiilor unei Iubiri).
Totdeauna, Iubirea triumfă peste întreaga Creație: „Am căutat mereu,/ coloana vertebrală,/ a Cuvintelor Transcendentale,/ din valurile Privirii tale,/ care mi se spărgeau de țărmurile Inimii,/ ce-abia mai reușeau să nu se surpe,/ în abisul unor Sentimente,/ de unde nu ar mai fi reușit,/ să mai iasă niciodată,/ la suprafața Adevărului Absolut,/ al Străinului Subconștient,/ care mă ținea pe linia de plutire,/ a Uitării,/ determinându-mă să renunț,/ la Iluziile Vieții și Morții,/ din spatele cărora îmi Zâmbeai,/ fără să știi că toate Promisiunile Zilei,/ se vor stinge,/ odată cu trupul Lumânării,/ al cărei Destin,/ devenise peste noapte al nostru" (Promisiunile zilei).
Pentru Sorin Cerin, „Transcendentalul/ este Lacrima nepătată a Cuvântului" (Mesajele sale Transcendentale). În nevoia de a respira „aerul pur al Transcendentalului", autorul se confundă cu „Străinul Subconștient,/ al Adevărului Absolut,/ al Iubirii" (Care ne-au întrupat Imaginile).
În întregul său, cartea este un poem continuu, un poem fluviu încărcat de înțelesuri, de aluviuni din alte tărâmuri, dar mai ales, din alte ceruri ce revendică a fi cercetate. Iar: „Lumea este o măsură a Creației,/ luată greșit de către Croitorul,/ ce ar fi trebuit să ne coase cu totul altfel,/ hainele ponosite

ale Cunoașterii,/ pe care le purtăm,/ la Sărbătorile Amintirilor despre Viitor" (Pe care le purtăm).
Fericirea este unul din reperele fundamentale, transpusă în zeci de căutări, arareori găsită și gustată: „De câte ori te întâlnesc,/ Fericire,/ simt mirosul de ars,/ al Infernului în care am căzut,/ frângându-ne aripile,/ Conștiinței de Sine" (Care ne-au întrupat Imaginile). Cu toate acestea, „Non-Sensul Existenței,/ este opusul Transcendentalului,/ care respiră,/ prin Străinul Subconștient,/ al Adevărului Absolut al Iubirii,/ și care ne-ar clădi o Lume,/ pe care azi nu o putem concepe,/ din Infernul,/ Iluziilor Vieții și Morții" (Prin piețele murdare și aglomerate).
Această zbatere, această căutare continuă se metamorfozează în versuri care, chiar dacă nu pot fi lesne reținute sau citate, trebuie avute în vedere, ca ale unui poet remarcabil al timpurilor moderne.
Când rostești Sorin Cerin te gândești la mister, la transcendență, azur, zenit și nadir, renaștere și biruință. Însuși numele poetului te îndeamnă la așa ceva. Chiar dacă cerul nu e întotdeauna senin și se întrevăd nori la orizontul gândirii. Să ne împăcăm cu dorințele lui neliniștitoare ca valurile de suprafață, dar care în adânc, se zbat, strigă, se agață de țărmuri. Salvarea va veni, fără îndoială de la Cuvântul cel Veșnic.